

Warszawa, dnia 5 kwietnia 2022 r.

Sygn. akt VI Ka 1039/20

1

2 WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3 Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Zawadka

Sędziowie: SO Michał Bukiewicz

SR (del) Tomasz Morycz

protokolant: protokolant sądowy – stażysta Paulina Zborowska

4 przy udziale prokuratora Marka Traczyka

po rozpoznaniu dnia 5 kwietnia 2022 r.

5 sprawy R. Ż., syna T. i J., ur. (...) w N.

6 oskarżonego o przestępstwa z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 278 § 1 i 5 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

7 na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

8 od wyroku Sądu Rejonowego w Legionowie

9 z dnia 24 lipca 2020 r. sygn. akt II K 1019/19

11 zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że w punkcie VII zamiast kwoty 852,60 zł zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata P. L. (1) kwotę 1298,88 zł (tysiąc dwieście dziewięćdziesiąt osiem zł osiemdziesiąt osiem gr) tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu przed Sądem I instancji wraz z podatkiem od towarów i usług; w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata P. L. (1) kwotę 516,60 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu w instancji odwoławczej oraz podatek VAT; zwalnia oskarżonego R. Ż. od ponoszenia kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

SSO Anna Zawadka SSO Michał Bukiewicz SSR (del) Tomasz Morycz

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 1039/20	
Załącznik dołącza się w każdym	1		

przypadku. Podać liczbę załączników:	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA	
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
Wyrok Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 24 lipca 2020 roku, II K 1019/19	
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	

0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba, że pomimo		

	błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu			
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
0.11.4. Wnioski				
#	Uchylenie	#	Zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z				

dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	R. Ż.	uprzednia karalność oskarżonego	informacja z KRK	739-742
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.2. Ocena dowodów				
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
	informacje z KRK	załączone dokumenty urzędowe zostały sporządzone w przepisanej prawem formie przez organ do tego uprawniony,		

		stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo poświadczone. Strony nie kwestionowały autentyczności tych dokumentów.	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut w apelacji obrońcy		
3.1.	Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, mający wpływ na treść wyroku, polegający na uznaniu, że:	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

-oskarżony R. Ż.
popelniał czyn z pkt I,
podczas gdy:

1. Z zeznań
pokrzywdzonego nie
wynikało
jednoznacznie, że
oskarżony miał
dokonać
przywłaszczenia
pieniędzy w kwocie
600 zł oraz 50
euro na szkodę
pokrzywdzonego,
przy czym
pokrzywdzony
zmieniał treść
swoich zeznań w
części dotyczącej
chwili utraty przez
niego przytomności-
początkowo
twierdząc, że nie
pamięta momentu
zaboru jego portfela
przez sprawcę
(k.10), a następnie
zeznając odmiennie-
stwierdził, że czuł jak
oskarżony wyjmuje
portfel z kieszeni
spodni
pokrzywdzonego
(k.674-675);

2. Z zeznań
pokrzywdzonego Z.
D. złożonych
podczas rozprawy
w dniu 2 lipca
2020r. (k.674-675)
wynikało, że drzwi
do mieszkania były
otwarte, a zatem
dowolna osoba
mogła dokonać
zaboru pieniędzy z
portfela
pokrzywdzonego

podczas kiedy
pokrzywdzony był
nieprzytomny;

3. Z informacji
uzyskanych od SP
ZOZ (...) Pogotowia
(...) w G. (pismo
z dnia 30 marca
2020r.-w aktach)
wynika, że w
okresie objętym
zarzutem oskarżony
przebywał w okolicy
T., skąd następnie
wyjechał do pracy na
terenie Niemiec;

- oskarżony R.
Ż. popełnił czyn
zarzucony w pkt II
podczas gdy:

1. żaden ze świadków
przesłuchanych w
toku postępowania
przygotowawczego
nie widział aby
oskarżony dokonał
zaboru w celu
przywłaszczenia
telefonu marki N.,
torebki damskiej z
zawartością
pieniędzy w kwocie
4500 zł, dowodu
osobistego K. S.,
legitymacji emeryta
i rencisty K. S.,
karty bankomatowej
Banku (...),
powodując szkodę
w łącznej wartości
strat 4.600 zł
na rzecz K. S.,
zaś wobec śmierci
pokrzywdzonej oraz
świadków R. S. i E.
W. nie było możliwe
uzupełnienie ich

	<p>zeznań w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji;</p> <p>2. z informacji uzyskanych od SP ZOZ (...) Pogotowia (...) w G. (pismo z dnia 30 marca 2020r. – w aktach) wynika, że w okresie objętym zarzutem oskarżony przebywał w okolicach T., skąd następnie wyjechał do pracy na terenie Niemiec;</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Postawiony zarzut ma charakter polemiczny względem prawidłowych ustaleń faktycznych poczynionych przez sąd rejonowy. Z ustaleń tych wynika, że R. Ź. brał udział w napadzie rabunkowym na pokrzywdzonego Z. D., co potwierdzają nie tylko konsekwentne zeznania tego świadka, który w toku śledztwa rozpoznał na zdjęciu bez żadnych wątpliwości, że sprawcą napadu na</p>			

niego jest oskarżony R. Ż. (k.25,26-27), ale także dowód obiektywny w postaci opinii daktyloskopijnej. Na rozprawie pokrzywdzony Z. D. potwierdził, że sprawcą rozboju był R. Ż., którego kojarzył z widzenia i wiedział gdzie mieszka. Widywał go sporadycznie na ulicy i w sklepie jego matki, która prowadziła sklep pod wiaduktem kolejowym. Pokrzywdzony Z. D. nie miał więc żadnych problemów aby rozpoznać oskarżonego na zdjęciu, a na rozprawie potwierdził swoje zeznania, konsekwentnie obciążając oskarżonego jako sprawcę. Tego dnia po spotkaniu oskarżonego pod sklepem pokrzywdzony zaprosił go do swojego mieszkania, gdzie razem spożywali alkohol. Po spożyciu alkoholu oskarżony nie chciał wyjść z mieszkania pokrzywdzonego i uderzył go pięścią w twarz, a kiedy pokrzywdzony się przewrócił, sprawca

kopnął go kilka razy w klatkę piersiową. Na skutek uderzeń pokrzywdzony stracił przytomność, a kiedy ją odzyskał sprawdził, że w portfelu który miał w kieszeni spodni brakuje 600 zł i 50 euro, które sprawca musiał mu wyjąć w czasie gdy był nieprzytomny.

Rację ma skarżący, że początkowo pokrzywdzony Z. D. zeznał, iż stracił przytomność i może tylko przypuszczać, że sprawca wyjął mu portfel z kieszeni, wyjął pieniądze, a portfel włożył z powrotem do kieszeni (k.11). W toku kolejnych zeznań złożonych zaledwie 2 dni później pokrzywdzony zeznał, że kiedy sprawca go kopał to on przestał się ruszać i leżał w pozycji skulonej, wtedy sprawca pochylił się i wyjął mu z tylnej kieszeni spodni portfel, a potem poczuł jak wkłada mu go z powrotem. Pokrzywdzony twierdzi, że stracił przytomność dopiero po tym jak sprawca wybiegł z mieszkania .

Poza pieniędzmi z portfela z mieszkania nic więcej nie zginęło. Pokrzywdzony był pewien, że pieniądze zostały skradzione przez rozpoznanego przez niego mężczyznę (k.30-31). Nie ma zatem racji obrońca, że pokrzywdzony dopiero na rozprawie zmienił swoje zeznania, gdyż zmiana depozycji nastąpiła już kilka dni po zdarzeniu. Na rozprawie pokrzywdzony Z. D. potwierdził, że był skopany, ale czuł jak sprawca wyciąg mu portfel (k.674v).

Za wiarygodnością tej wersji wydarzeń przemawia to, że pokrzywdzony nie miał wcześniej konfliktu z oskarżonym i nie miał powodu aby go bezzasadnie pomawiać o zabór pieniędzy z portfela. Ponadto pokrzywdzony nie dążył do obciążenia oskarżonego ponad miarę, skoro zeznał, że poza pieniędzmi z portfela nic więcej z mieszkania nie zginęło, a w regale była złota biżuteria i telefony komórkowe.
Zeznania

pokrzywdzonego
znajdują
potwierdzenie w
protokole oględzin
miejsca zdarzenia
(k.33-35) i materiale
fotograficznym
(k.165), który
potwierdza, że
sprawca nie
przeszukiwał
mieszkania i nie
zabrał innych
wartościowych
przedmiotów np.
telewizora,
dekodera, DVD,
magnetowidu.
Obecność
oskarżonego R.
Ż. na miejscu
przestępstwa
potwierdza opinia
daktyloskopijna.
Podczas oględzin
miejsca zdarzenia
funkcjonariusze
policji zabezpieczyli
ślady linii
papilarnych m.in.
na butelce alkoholu,
który spożywali
razem
pokrzywdzony i
sprawca – ślad
nr 6 (k.34).
Z opinii biegłego
z Laboratorium
Kryminalistycznego
Komendy Stołecznej
Policji (k.687-690)
wynika, że
dowodowe
odwzorowanie linii
papilarnych na folii
nr 6 lit."a"
jest zgodne z
odwzorowaniami
linii papilarnych
opuszki serdecznego

palca lewej ręki na karcie daktyloskopijnej i arkuszu papieru wypełnionych na personalia Ż. R..

Nie ma zatem racji skarżący, że żaden dowód nie potwierdza udziału oskarżonego R. Ż. w napadzie rabunkowym na pokrzywdzonego Z. D.. Na udział oskarżonego w popełnieniu przestępstwa rozboju opisanego w pkt I aktu oskarżenia wskazują konsekwentne zeznania pokrzywdzonego Z. D. i dowód obiektywny w postaci opinii daktyloskopijnej.

Wbrew argumentom skarżącego informacja uzyskana od SP ZOZ (...) Pogotowia (...) w G. nie potwierdza aby w czasie popełnienia rozboju tj. w dniu 8 lipca 2012r. oskarżony R. Ż. przebywał w okolicach T.. Dokument na który powołuje się obrońca (k.659) dotyczy udzielenia oskarżonemu pomocy medycznej w dniach 25-27 lipca 2019r. Tymczasem rozbój na

pokrzywdzonym Z. D. miał miejsce w dniu 8 lipca 2012r. Ponadto z innych dokumentów znajdujących się w aktach sprawy (k.642,284) wynika, że oskarżonemu R. Ż. (...) Pogotowia (...) w G. udzieliła pomocy medycznej w dniu 21 lipca 2012r., czyli 13 dni po napadzie rabunkowym. Przez okres 13 dni oskarżony R. Ż. mógł swobodnie poruszać się po terenie Polski i przejechać odległość z L. do G., którą można pokonać pociągiem w zaledwie 4 godziny.

Argumentacja obrońcy, który kwestionuje udział w rozboju oskarżonego, nie zasługuje więc na uwzględnienie i stanowi jedynie próbę nieskutecznej polemiki z logicznymi ustaleniami i prawidłową oceną dowodów dokonaną przez Sąd Rejonowy.

Odnosząc się do argumentów podniesionych przez obrońcę w odniesieniu do czynu z pkt II, wskazać należy, że dowodem

bezpośrednio
obciążającym
oskarżonego są
zeznania
pokrzywdzonej K. S.,
która opisała wygląd
mężczyzny, który w
dniu 15 lipca 2012r.
przyszedł do jej
syna i spożywał
z nim alkohol, a
następnie zabrał jej
telefon i torebkę,
w której miała
pieniądze w kwocie
4500 zł, pochodzące
z wypłaty zasiłku
pogrzebowego oraz
dokumenty tj.
dowód osobisty,
legitymację emeryta
i kartę
bankomatową
banku (...) (k.116).
Pokrzywdzona nie
znała wcześniej
tego mężczyzny, ale
podczas okazania
tablicy pogładowej
(k.83) K. S. 10
dni po kradzieży
rozpoznała na
zdjęciu oskarżonego
R. Ż. jako sprawcę
kradzieży (k.85-87).
Pokrzywdzona była
pewna i nie miała
żadnych wątpliwości
i rozpoznała
oskarżonego po
rysach twarzy.
Śmierć
pokrzywdzonej i
brak jej
bezpośredniego
przesłuchania na
rozprawie, nie
pozbawia
wiarygodności tych
zeznań ze śledztwa.

Natomiast zeznania pozostałych świadków tj. R. S. i E. W. nie mają znaczenia w tej sprawie, skoro R. S. syn pokrzywdzonej usnął po spożyciu alkoholu i nie był świadkiem zaboru telefonu i torebki na szkodę jego matki (k.64-65). Natomiast świadka E. W. w ogóle nie było na miejscu zdarzenia i nie znał mężczyzny z którym tego dnia spożywał alkohol u siebie w mieszkaniu (k.66v). Śmierć tych osób i brak możliwości ich przesłuchania na rozprawie, nie ma żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Wbrew argumentom skarżącego informacja uzyskana od SP ZOZ (...) Pogotowia (...) w G. nie potwierdza aby w czasie popełnienia kradzieży na szkodę K. S. tj. w dniu 15 lipca 2012r. oskarżony R. Ż. przebywał w okolicach T.. Dokument na który się powołuje się obrońca (k.659) dotyczy udzielenia oskarżonemu pomocy medycznej w dniach 25-27 lipca 2019r. Tymczasem

kradzież telefonu i torebki na szkodę K. S. miała miejsce w dniu 15 lipca 2012r. Ponadto z innych dokumentów znajdujących się w aktach sprawy (k.642,284) wynika, że oskarżonemu R. Ż. (...) Pogotowia (...) w G. udzieliła pomocy medycznej w dniu 21 lipca 2012r., czyli ponad 6 dni po kradzieży. Przez okres 6 dni oskarżony R. Ż. mógł swobodnie poruszać się po terenie Polski i przejechać odległość z L. do G., którą można pokonać pociągiem w zaledwie 4 godziny.

Argumentacja obrońcy, który kwestionuje udział oskarżonego w kradzieży, nie zasługuje więc na uwzględnienie i stanowi jedynie próbę nieskutecznej polemiki z logicznymi ustaleniami i prawidłową oceną dowodów dokonaną przez Sąd Rejonowy.

Podsumowując, przyjęta przez skarżącego linia obrony nie wytrzymuje konfrontacji ze wskazanym wyżej materiałem

dowodowym zgromadzonym w sprawie.			
3.2.	<p>Obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, polegającą na naruszeniu zasady in dubio pro reo (art. 5 § 2 kpk), w sytuacji gdy w związku z brakiem jednolitych zeznań świadków K. S., R. S. i E. W. (brak naocznych świadków zaboru mienia należącego do pokrzywdzonej) Sąd winien był powziąć wątpliwość co do osoby sprawcy tego czynu, nie poprzestając na ustaleniu, że świadkowie zeznali, iż oskarżony był obecny w danym miejscu i czasie, gdzie mogło dojść do popełnienia przestępstwa kradzieży na szkodę K. S. oraz rozstrzygając ww. wątpliwość na niekorzyść oskarżonego R. Ż. (skoro świadkowie <u>nie widzieli kto dokonał zaboru mienia opisanego w akcie oskarżenia, to wątpliwości związane z ustaleniem sprawcy tego zaboru powinny zostać</u></p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<u>rozstrzygnięcie na korzyść oskarżonego R. Ż.);</u>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Oдноśnie argumentacji dotyczącej zastosowania przepisu art. 5 § 2 k.p.k., to stwierdzić należy, że przepis ten dotyczy wątpliwości, które ma i nie jest w stanie rozstrzygnąć sąd orzekający, nie zaś wątpliwości skarżącego co do prawidłowości rozstrzygnięcia dokonanego przez sąd. Nie należą do nich przy tym wątpliwości związane z problemem oceny dowodów, a więc który ze wzajemnie sprzecznych dowodów zasługuje na wiarę, a który tego waloru nie ma. Jeżeli sąd dokona ustaleń na podstawie swobodnej oceny dowodów, odpowiadającej zasadom wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zgodnie z przepisem art. 410 k.p.k., a ustalenia te są stanowcze, to</p>			

nie może zachodzić
obraza art. 5 §2
k.p.k. Reasumując
wskazane wyżej
dowody w pełni
pozwalają na
uznanie winy
oskarżonego co
do obu czynów
opisanych w akcie
oskarżenia, a
wniosek o
uniewinnienie
oskarżonego w
oparciu o przepis
art. 5 § 2
kpk jest niezasadny.
Sąd Odwoławczy
podziela w pełni
ocenę dowodową
przeprowadzoną
przez Sąd Rejonowy
i poczynione w
sprawie ustalenia
faktyczne. Nie ma
racji skarżący, że
świadczenie nie
widzieli kto dokonał
zaboru mienia
opisanego w akcie
oskarżenia, gdyż
pokrzywdzeni Z. D. i
K. S. rozpoznali na
zdjęciach
oskarżonego R. Ż.
i nie mieli żadnych
wątpliwości co do
tego rozpoznania.
Natomiast
świadczenie R. S.
i E. W. nie
widzieli momentu
dokonania zaboru
mienia przez
oskarżonego.
Zeznania tych dwóch
świadczeń nie mają
znaczenia dla
rozstrzygnięcia tej
sprawy i w żaden

sposób nie eskulpują oskarżonego.
Ustalenia faktyczne zostały poczynione na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej, ocenionego w sposób wszechstronny z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Sąd Rejonowy ocenił materiał dowodowy w sposób kompleksowy, odnosząc się do wszystkich zgromadzonych i przeprowadzonych w toku rozprawy dowodów. Sąd wywiódł prawidłowy wniosek w przedmiocie winy oskarżonego R. Ż. odnośnie obu przypisanych mu czynów. Wbrew twierdzeniom obrońcy dowody w postaci zeznań pokrzywdzonych, protokołów okazania i opinii daktyloskopijnej, obalają twierdzenia oskarżonego, że nie brał udziału w rozboju i kradzieży. Zarzut obrońcy jest niezasadny.

<p>3.3.</p>	<p>Obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, polegającą na naruszeniu § 17 ust 1 pkt 2 oraz § 17 ust 2 pkt 3 w zw. z § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa na rzecz adwokata P. L. (2) ustanowionego z urzędu obrońcy oskarżonego R. Ź. kwoty 852,60 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, podczas gdy prawidłowa minimalna opłat za czynności adwokackie podjęte w niniejszej sprawie, w tym czynności obrończe pełnione w toku śledztwa oraz w toku rozprawy przed sądem rejonowym, podwyższona o kwotę podatku od towarów i usług, wynosi 1 195,56 zł (tysiąc sto dziewięćdziesiąt pięć złotych i pięćdziesiąt sześć groszy);</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
	<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo</p>		

	zasadny albo niezasadny	
	<p>Zarzuty skarżącego są zasadne. Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia wykazała, iż Sąd Rejonowy nieprawidłowo obliczył należne obrońcy z urzędu wynagrodzenie i pominął udział obrońcy w toczącym się śledztwie. Rację ma obrońca, że jeżeli w wyniku postępowania przygotowawczego sprawa przechodzi do sądowego etapu procesu, to Sąd powinien określić wysokość wynagrodzenia należnego adwokatowi za udział w śledztwie. Zacytować należy tezę postanowienia SN z dnia 21 czerwca 2000r. V KKN 192/00: „Jeżeli postępowanie karne nie kończy się na etapie postępowania przygotowawczego, lecz przechodzi do sądowego stadium procesu karnego i kończy się orzeczeniem sądu, to sąd w orzeczeniu kończącym postępowanie powinien określić, kto, w jakiej części i zakresie ponosi</p>	

koszty procesu, w tym rozstrzygnąć także o kosztach nieopłaconej przez stronę pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu przygotowawczym”.

Zapłata należy się adwokatowi od chwili rozpoczęcia reprezentowania klienta, dla którego został on wyznaczony, chyba że w oczywisty sposób zaniedbał obowiązków świadczenia pomocy wynikających z ustawy, a w szczególności nie porozumiał się z klientem, nie udzielił mu porady lub nie wyraził opinii, nie wystąpił przed sądem lub innym organem prowadzącym postępowanie (postanowienie SA we Wrocławiu z dnia 5 września 2006 r., II AKz 289/06, KZS 2007, z. 6, poz. 74, LEX nr 203379). W niniejszej sprawie obrońca został wyznaczony na etapie śledztwa zarządzeniem z dnia 22 lipca 2019r. (k.425). W toku postępowania przygotowawczego obrońca zgłosił swój udział w sprawie

wraz z wnioskami (k.451), zapoznał się z aktami sprawy i uczestniczył w czynności zapoznania podejrzanego z materiałami śledztwa (k.476), a zatem realnie podjął działania obronne. Zgodnie zaś z § 17 ust 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3.10.2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2019r. poz. 18) opłata w sprawie objętej śledztwem wynosi 300 złotych.

Ponadto Sąd Rejonowy nie uwzględnił, że obrońca oskarżonego uczestniczył w 5 rozprawach przed Sądem tj. w dniach 27.01.2020r., 09.03.2020r., 27.05.2020r., 02.07.2020r. i 24.07.2020r., a zatem na wynagrodzenie obrońcy składa się kwota 300 zł za śledztwo oraz kwota 420 zł za pierwszy termin rozprawy i po 84 zł za 4 kolejne

	<p>terminy. Uzyskaną sumę tj. 1056 zł należy podwyższyć o kwotę podatku od towarów i usług tj. 23 %, a zatem kwota wynagrodzenia należnego obrońcy wynosi łącznie z kwotą podatku od towarów i usług - 1298,88 zł (tysiąc dwieście dziewięćdziesiąt osiem złotych osiemdziesiąt osiem groszy). Nakład pracy obrońcy nie jest zdecydowanie ponadprzeciętny, dlatego wynagrodzenie odpowiada jedynie wysokości stawki „minimalnej” (por. postanowienie SN z dnia 28 lipca 2016 r., IV KZ 37/16, LEX nr 2076411).</p>		
	Wniosek		
	<p>1. Zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego R. Ż. od zarzucanych mu czynów oraz zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz adwokata P. L. (1) kwoty 1 195,56 zł, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu w postępowaniu</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>przygotowawczym w toku śledztwa oraz w postępowaniu rozpoznawczym przez Sądem Rejonowym w Legionowie;</p> <p>2. Zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz adwokata P. L. (1) kwoty 516,60 zł tytułem opłaty za czynności obrońcy ustanowionego z urzędu w postępowaniu apelacyjnym przed Sądem Okręgowym Warszawa Praga w Warszawie, albowiem koszty te nie zostały uiszczone w całości ani w części;</p>		
	<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
	<p>Wobec niezasadności zarzutów podniesionych w pkt 1 i 2 apelacji, wniosek o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów okazał się również niezasadny.</p> <p>Na uwzględnienie zasługiwał jedynie wniosek o podwyższenie kwoty</p>		

	<p>wynagrodzenia zasądzonego na rzecz obrońcy z urzędu, albowiem kwota wyliczona przez Sąd Rejonowy była zaniżona w stosunku do należnej stawki minimalnej ustalonej na podstawie § 17 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3.10.2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2019r. poz. 18).</p>	
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku</p>		

sądu pierwszej instancji		
0.15.1.1	Przedmiot utrzymania w mocy	
wina i kary jednostkowe oraz kara łączna orzeczone wobec oskarżonego;		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
<p>Apelacja wniesiona przez obrońcę oskarżonego nie zawiera argumentów, które mogłyby podważyć prawidłowość zaskarżonego wyroku w zakresie winy i kary.</p> <p>Sąd odwoławczy uznał, że ustalenia poczynione przez Sąd pierwszej instancji, dotyczące winy i kary orzeczonej wobec oskarżonego były prawidłowe. Powody i rozważania w tym zakresie przedstawione zostały w częściach wcześniejszych uzasadnienia w odniesieniu do wywiedzionych zarzutów.</p> <p>Wymierzone oskarżonemu kary jednostkowe i kara</p>		

łącznie 4 lat
pozbawienia
wolności nie nosi
cech rażącej
surowości, byłyby
taka dopiero
wówczas, gdyby w
odczuciu
społecznym była
karą
niesprawiedliwą, a
takiej oceny nie
sposób wyprowadzić
w realiach niniejszej
sprawy. Sąd
Rejonowy
prawidłowo ustalił
okoliczności
obciążające po
stronie oskarżonego,
a także słusznie
uznał, że z uwagi na
wielokrotną
karalność
oskarżonego
(k.739-742) nie
zachodzi pozytywna
prognoza co do
zachowania
oskarżonego w
przyszłości i brak
przesłanek do
zastosowania
instytucji
warunkowego
zawieszenia
wykonanie
orzeczonej wobec
niego kary
pozbawienia
wolności. Wbrew
argumentom
skarżącego nie
zachodzą w tej
sprawie żadne
okoliczności
łagodzące po stronie
oskarżonego.
Analizując dane
o karalności nie

sposób zgodzić się z tezą, iż oskarżony prowadzi ustabilizowany tryb życia i powstrzymuje się od popełnienia poważnych występków.

Oskarżony mieszka w Niemczech, ale tam również popełnia przestępstwa. Upływ znacznego okresu czasu od chwili popełnienia czynów wynika przede wszystkim z ukrywania się oskarżonego i unikania procesu.

Wskazać należy, że oskarżony był poszukiwany listem gończym w okresie od 2012r. do 2019r., czyli przez 7 lat. Wreszcie śmierć świadków i jednej z osób pokrzywdzonych nie stanowi żadnej okoliczności

łagodzącej dla oskarżonego, gdyż wynika z upływu znacznego okresu czasu od popełnienia czynu i jest niezależna od działań oskarżonego.

Natomiast kara zaproponowana oskarżonemu przez Prokuratora w trybie art. 335 kpk, nie ma żadnego wpływu na wymiar kary orzeczonej przez Sąd

po przeprowadzeniu procesu. Nie może również przesądzać o potrzebie złagodzenia wymiaru kary, skoro oskarżony wycofał swoją akceptację dla wymiaru kary zaproponowanej przez Prokuratora i wybrał postępowanie procesowe.

W tej sprawie nie zachodzi przypadek rażącej niewspółmierności kary. Orzeczone kary jednostkowe uwzględniają w należyty sposób stopień społecznej szkodliwości obu czynów, a kara łączna w ocenie sądu odwoławczego, zrealizuje swój cel, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych. Brak jest podstaw, by uznać, że w niniejszej sprawie występuje wyraźna różnica między karą wymierzoną a karą, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo (vide: wyroki SN z

22 październik 2007 r., SNO 75/07, LEX nr 569073; z 26 czerwca 2006 r., SNO 28/06, LEX nr 568924).

W niniejszej sprawie nie zachodzi przypadek orzeczenia przez sąd rażąco niewspółmiernej kary wobec oskarżonego R. Ż.. Orzeczone kary jednostkowe nie przekraczają stopnia winy oskarżonego, uwzględniają w należyty sposób stopień społecznej szkodliwości obu czynów oraz, w ocenie sądu odwoławczego, realizują wobec oskarżonego cele zapobiegawcze i wychowawcze. Sąd I instancji odwołał się w tym zakresie do okoliczności obciążających w postaci dużego stopnia społecznej szkodliwości czynu z pkt I, który z kolei uzasadnił charakterem naruszonego dobra oraz okolicznościami działania oskarżonego. Z woli ustawodawcy popełnienie rozboju jest zagrożone karą pozbawienia wolności od lat 2

do 12. W sytuacji, gdy oskarżonemu została wymierzona kara 3 lat pozbawienia wolności, a zatem bliżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, należy uznać, że nie nosi ona cech rażącej niewspółmierności.

Nadto, sąd rejonowy miał na względzie pozostałe dyrektywy wymiaru kary, jak m.in. sposób życia oskarżonego przed popełnieniem przestępstwa, w tym dotychczasową wielokrotną karalność za przestępstwa podobne, a przede wszystkim działanie w warunkach recydywy określonej w art. 64 § 1 k.k. Sąd uwzględnił także właściwości i warunki osobiste oskarżonego, który w czasie popełnienia czynów nie pracował i nadużywał alkoholu.

Natomiast kara roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona za czyn z pkt II, który został zakwalifikowany jako kradzież popełniona w warunkach recydywy, zagrożony

karą od 3 miesięcy do lat 5 pozbawienia wolności, została wymierzona poniżej środkowej granicy ustawowego zagrożenia. Należy również podnieść, że ze względu na warunki recydywy w jakich oskarżony popełnił oba przestępstwa, Sąd rejonowy mógł wymierzyć kary przewidziane za przypisany występki w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę, a zatem za czyn I górna granica zagrożenia wynosiła 15 lat ze względu na przepis art. 37 k.k., a za czyn z pkt II górna granica zagrożenia wyniosła 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Z kolei kara łączna 4 lat pozbawienia wolności została wymierzona na zasadzie asperacji z uwzględnieniem bliskiego związku podmiotowo-przedmiotowego pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami.

W przypadku oskarżonego R. Ż. prognoza

kryminologiczna w kontekście dotychczasowej linii jego życia przy 15 wyrokach skazujących za różnego rodzaju przestępstwa, nie może być pozytywna. Mając na uwadze wcześniejszą karalność oskarżonego, to postawa oskarżonego jednak nie wskazuje, by mogły zostać osiągnięte cele kary przy złagodzeniu kary łącznej pozbawienia wolności.

Dokonując wyboru wymiaru kary sąd musi mieć w polu widzenia kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa, a zatem względy prewencji ogólnej oraz względy wychowawcze jakie kara ma osiągnąć wobec sprawcy. Wbrew argumentom skarżącego obowiązkiem sądu jest orzeczenie kary w taki sposób, by uzyskać efekt tzw. trafnej reakcji - in concreto dyscyplinarnej. Dla osiągnięcia tego efektu koniecznym jest uwzględnienie wszystkich dyrektyw

wymiaru kary -
prewencji
generalnej,
prewencji
indywidualnej,
stopnia społecznej
szkodliwości i
stopnia winy, które
mają jednakową
rangę. Stopień winy
w tym układzie,
stanowi sui generis
nieprzekraczalną
granice dla
dolegliwości
wymierzanej kary,
na który wpływają
wszelkie
okoliczności, które
decydują o zakresie
swobody sprawcy w
wyborze i realizacji
zachowania
zgodnego z
prawem” (vide
wyrok SN z dnia 5
marca 2019r. II DSI
13/18).

Kontrola
instancyjna
zaskarżonego
orzeczenia nie
wykazała zatem, aby
istniała potrzeba
zmiany wyroku
Sądu Rejonowego
w zakresie kary.
Wielokrotne
naruszenie
porządku prawnego
winno spotkać się z
odpowiednią reakcją
po stronie organów
wymiaru
sprawiedliwości.
Kara musi być na
tyle dolegliwa, aby
stanowić
wystarczającą

<p>przestrożę na przyszłość dla sprawcy i przez to zapobiec jego powrotowi na drogę przestępstwa, a ponadto czynić zadość zasadzie prewencji ogólnej, która związana jest z potrzebą oddziaływania poprzez wymiar kary na całe społeczeństwo. Kara wymierzona wyrokiem Sądu Rejonowego uwzględnia wyżej wymienione okoliczności.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
	Przedmiot i zakres zmiany	
<p>1Zmiana wyroku dotyczy tylko wysokości kwoty zasądzonej w pkt VII na rzecz obrońcy z urzędu z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu przed Sądem I instancji;</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		

Zaskarżony wyrok zmieniono w ten sposób, że w punkcie VII zamiast kwoty 852,60 zł zasądzono na rzecz adwokata P. L. (1) kwotę 1298,88 zł (tysiąc dwieście dziewięćdziesiąt osiem zł osiemdziesiąt osiem gr) tytułem opłaty za obronę z urzędu przed Sądem I instancji wraz z należnym podatkiem od towarów i usług. Podwyższenie kwoty opłaty według stawki minimalnej, wynika z konieczności uwzględnienia opłaty za obronę z urzędu w toku śledztwa oraz za obronę oskarżonego na 5 terminach rozprawy przed Sądem Rejonowym. Kwota kosztów obrony z urzędu została również podwyższona o kwotę podatku od towarów i usług.

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji

0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa

prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			

<p>0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>Brak numeracji</p>	<p>Wobec nieuwzględnienia środka odwoławczego wniesionego przez obrońcę oskarżonego i uznania zaistnienia przesłanek z art. 624 par. 1 kpk, zwolniono oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i przejęto wydatki na rachunek Skarbu Państwa, uznając, że ich uiszczenie byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe ze względu na sytuację majątkową.</p> <p>O wynagrodzeniu obrońcy z urzędu za udzielenie pomocy prawnej oskarżonemu w drugiej instancji orzeczono na</p>	

	podstawie § 17 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2019r. poz. 68) .
7. PODPIS	
Sędzia Anna Zawadka Sędzia Michał Bukiewicz Sędzia Tomasz Morycz	